

Протокол

№

гр. София, 07.10.2022 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **245** по описа за **2022**
година докладвано от , и за да се произнесе взе предвид следното:

На именното повикване в 12:00 часа, се явиха:

КАСАЦИОНЕН ЖАЛБОПОДАТЕЛ Х. Т. И., редовно призван, не се явява. За него се
явява адв. Св. И., с пълномощно по делото.

КАСАТОРЪТ – ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА, редовно
призована, се представлява от юрк. М., с пълномощно по делото.

СГП – редовно призована, представлява се от прокурор Ю..

СЪДЪТ ДОКЛАДВА молба от 04.07.2022 г. от адв. Св. И., в която е направено искане
за отвод на съдебния състав.

ДОКЛАДВА молба от 06.07.2022 г. от адв. Св. И., с искане за отвод и представяне на
протокол.

ДОКЛАДВА молба от 11.07.2022 г., с искане за поправка и допълване на протокола от
проведеното по делото открито заседание на 01.07.2022 г.

ДОКЛАДВА искане от 11.07.2022 г., с направено уточнение към искането за поправка
на протокола.

ДОКЛАДВА и молба от 12.07.2022 г., с искане за отвод на съдебния състав.

ДОКЛАДВА и молба от 03.10.2022 г., с искане за отправяне на преюденциално
запитване до съда на ЕС.

ЮРК. М.: Запознала съм се с докладваните молби за отвод. Считам, че в предходно
проведеното открито съдебно заседание също бе поискано многократно отвод. Съдът
отхвърли тези искания. Становището ми беше, че няма основание и в момента
поддържам същото становище, че няма основания за отвод.

ПРОКУРОРЪТ: Също считам, че няма основания за отвод на съда.

СЪДЪТ, по отношение на направените искания за отвод на съдебния състав, с молби от 04.07.2022 г., 06.07.2022 г. и 12.07.2022 г., намира, че в тях по същество са изложени същите мотиви, както и по предходни молби, по които съдът вече се е произнесъл по време на проведеното по делото открито заседание на 01.07.2022 г., излагайки мотиви, които не следва да бъдат преповтаряни.

Следва да се вземе предвид, че двама от съдиите, чиито отвод се иска – К. Ж. и К. И., не са понастоящем членове на XXIII касационен състав.

За пълнота, предвид направените от адвокат И. привръзки с практиката на ЕСПЧ, настоящият съдебен състав намира, че следва да отбележи, че Съдебната практика, включително тази на Европейския съд по правата на човека по приложението на чл. 6(1) от Конвенцията приема, че понятието „независимост” на съда се отнася до връзката между съдията като представител на съдебната власт и останалите власти, докато „безпристрастността” трябва да съществува по отношение на страните по делото.

За да е налице безпристрастност, от съда се изисква да не е предубеден, що се отнася до решенията, които му предстои да вземе, да не си позволява да се влияе от информация, съществуваща извън съдебната зала, от обществени нагласи или от каквото и да било натиск, а да основава съдебния си акт на база фактите, установени по време на процеса. Когато проверява дали един съд или съдия е бил предубеден, ЕСПЧ прави разлика между обективния и субективния подход към безпристрастността, макар да отчита, че едно и също поведение може да се обхване и от двата подхода. Този извод ЕСПЧ направи по делото „К. срещу К.“ (К. v. С.).

Според субективния подход, въпросът за наличието на безпристрастност се решава на базата на проверката на личното убеждение или поведение, или интерес на конкретния съдия по конкретното дело, докато обективният подход служи за установяване, дали съдията е предложил достатъчно гаранции, за да изключи каквото и да било легитимно съмнение, че предубедеността му е възможна. Обективният подход служи за разрешаване на въпроса дали начинът, по който съдебният състав е бил изграден и организиран, или пък наличието на известно съвпадение или последователност на функциите на един или няколко негови членове, ако, примерно член на съдебния състав е бил е прокурор, а сега е съдия по същото дело, могат да породят съмнения относно безпристрастността на състава или на съответен негов член. Ако има основателна причина за такива съмнения, дори и да няма конкретна индикация за лична предубеденост на съответното лице, това само по себе си води до недопустима заплаха за доверието, което съдът трябва да внушава в едно демократично общество. Според цитираното по-горе решение на ЕСПЧ, опасението, че на съда или на конкретен съдия им липсва безпристрастност трябва да е такова, че да може да бъде определено като „обективно оправдано или подкрепено” и гледната точка на подсъдимия по въпроса, макар и важна, не е от решаващо значение. Следователно в практиката си ЕСПЧ преценява обективния критерий на база съществуващи факти от действителността, които обективно могат да породят съмнения в безпристрастността на членовете на съдебния състав.

Субективният подход се отнася до личната безпристрастност на членовете на съдебния състав, която поначало се предполага до доказване на противното. Личната

пристрастност на съдията е по-трудно установима и по правило се извежда от отношението му, проявено в процеса или от съдържанието на съдебното решение.

В разглеждания казус, не са налице обективни предпоставки, даващи възможност да се приеме, че по отношение на съдия Р. съществува обосновано предположение за липса на безпристрастност. Същият не отправял изявления, показващи негативно отношение към Х. И. или неговия пълномощник и не е правил публични изказвания, показващи предварителна нагласа за постановяването на определен резултат от конкретния правен спор. Това, че по друго дело е постановил решение, което не е отговаряло на очакванията на касатора, не може да бъде основание за извод, че съдия Р. е предубеден и пристрастен и по настоящето дело, както беше посочено по-горе.

Водим от горното

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. И. за отвод на съдия Р. от разглеждането на настоящото дело.

Определението не подлежи на обжалване.

ЮРК. М.: По така направеното искане за поправка и допълване на протокола, предоставям на съда.

ПРОКУРОРЪТ: Считаю, че искането е основателно и моля да бъде уважено.

По отношение на така направеното искане по реда на чл. 151, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК:

С молба от 11.07.2022 г. на касационния жалбоподател е направено искане за допълване и поправка на протокола от проведеното на 01.07.2022 г. съдебно заседание. Твърди се, че протоколът е манипулиран и че в него не са отразени направени от пълномощника на касатора адв. И. изявления. Посочва се, че протоколът следва да бъде допълнен в смисъл, че са налице данни за „упражнена спрямо него принуда“ по смисъла на чл. 143 от НК. Не са били отразени изявления на съдия К. Ж. към пълномощника на касатора. Твърди се, че в протокола са изопачени изявленията на адвокат И. и че не е записано, че съдия Р. по друго дело изрично е отказал да прилага изрична законова разпоредба. Посочено е, че адвокат И., е бил лишен от възможността да обясни значението на делото Ф. срещу България и че в протокола липсват мотивите, изложени от адвокат И., за това, че са налице данни за извършено престъпление по време на съдебното заседание, в какъвто смисъл е била сезирана прокуратурата на РБ.

Вземайки предвид изложеното **СЪДЪТ** намира следното:

Производството по чл. 151 ГПК не е самоцелно. Същото е уредено с цел отстраняване на неточно отразяване на извършените в съдебно заседание процесуални действия от съда и от страните, като неточното отразяване на конкретно действие, следва да рефлектира върху спорното право.

В протокола от откритото съдебно заседание проведеното по делото на 01.07.2022 г. пред АССГ, са отразени определени процесуални действия – произнасяне от страна на съда по направени искания за отвод на съдебния състав, издаване ход на делото,

поради нередовно призоваване на адв. И. в предвидените от закона срокове, отразяване на направени от адвокат И. искания, разпореждания, касаещи поведението на адвокат И. и т.н. Основание за допускане на поправка на изготвения протокол ще бъде налице само ако тези действия не са отразени така както са се осъществили – допусната е грешка, респективно е направен пропуск да бъдат вписани и този пропуск страната сочи като такъв с пряко значение за постановяване на правилно решение. Следователно, посочването на допуснати според пълномощника на жалбоподателя грешки и непълноти, така квалифицирани от него, не са сред обстоятелствата, които могат да обосноват редовност и валидност на молбата за поправка на протокол.

Във връзка с изложеното, Съдът намира, че искането на адвокат И. за допълване на изготвения протокол с допълнителни изявления на председателя на състава, на членове на състава или на пълномощника на касатора е неоснователно, защото дори такива да не са отразени, те не са били от съществено значение за правния спор, след като председателят на състава е сметнал, че не следва да бъдат протоколирани.

В нормата на чл. 150, ал. 1 ГПК законодателят подробно е посочил изискванията за съдържанието на протокола от съдебно заседание. Според цитираната разпоредба, в протокола се вписват мястото и времето на заседанието, съставът на съда, името на секретаря, явилите се страни и техните представители, същността на изявленията, исканията и изказванията на страните, представените писмени доказателства, показанията на свидетели и други лица по делото и констатациите и определенията на съда. От съдържанието на тази разпоредба е видно, че по отношение на изявленията, исканията и изказванията на страните по делото, съдът няма задължение дословно да възпроизведе съдържанието им в протокола. Законът го задължава само да възпроизведе същността им, като се има предвид изискването на чл. 150, ал. 2 от ГПК, че протоколът се съставя под диктовката на председателя на съдебния състав, който определя и съдържанието му, като вписва само съществените по негова преценка изявления, които са от значение за крайния изход на делото.

Изявленията, исканията и становищата на страните, както и тези на председателя на състава, се вписват в протокола по начин, който позволява да се определи насоката и същностното им съдържание.

Изложеното налага извода, че страната не може да въведе редовно като предмет на производството по чл. 151 ГПК своето разбиране за необходимото съдържание на протокола, тъй като такава дискреция не ѝ е предоставена от процесуалния закон. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВКС - Определение № 10 от 17.01.2019 г. на ВКС по т. д. № 2043/2018 г., I т. о. и Определение № 179 от 1.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 493/2016 г., III г. о.

Предвид на всичко изложено, съдът намира, че искането за поправка на протокола от проведеното на 01.07.2022 г. открито съдебно заседание по делото е неоснователно.

Водим от горното,

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на адвокат С. И. за поправка на протокола от проведеното на 01.07.2021 г. открито съдебно заседание по делото.

Определението не подлежи на обжалване.

На 03.10.2022 г., както беше докладвано, е направено искане настоящият съдебен състав да направи преюденциално запитване до съда на ЕС относно следното: „отговаря ли на изискванията на чл. 47 от Хартата на основните права на ЕС за справедлив процес и безпристрастен съд, ситуация, в която ищецът по разглежданото дело, решаващия съд, в случая АССГ, заради действие или бездействие на всеки един от членовете на състава – К. Ж., Доброслав Руков, К. И. – разглеждащ делото на ищеца в същия този съд, в случая АССГ, предвид практиката на ЕСПЧ по тълкуване на правото на безпристрастен съд - чл. 6, §1 от ЕКПЧ по делото „Б. Г. срещу България““, в какъвто смисъл е искането на адв. И. за отправяне на преюденциално запитване към СЕС.

ЮРК. М.: Считам, че не е основателно искането, още повече, че решаващият съд сам преценява дали да подаде такова искане до съда.

ПРОКУРОРЪТ: Считам искането за основателно. Моля да бъде уважено.

СЪДЪТ, по направеното искане за отправяне на преюденциално запитване до съда на ЕС, намира следното:

Член 267 от Договора за функционирането на европейския съюз постановява: Съдът на Европейския съюз е компетентен да се произнася преюдициално относно: а) тълкуването на настоящия договор и б) валидността и тълкуването на актовете на институциите, органите, службите или агенциите на Съюза.

Когато такъв въпрос бъде повдигнат пред юрисдикция в държава-членка, тази юрисдикция би могла, ако счита, че по този въпрос е необходимо решение, за да бъде постановено нейното решение, да поиска от Съда на Европейския съюз да се произнесе.

Когато такъв въпрос е повдигнат по висящо дело пред национална юрисдикция на дадена държава, чиито решения не подлежат на обжалване съгласно националното право, тази юрисдикция е длъжна да сезира Съда на Европейския съюз.

Ако такъв въпрос бъде повдигнат по висящо дело пред национален съдебен орган във връзка със задържано лице, Съдът на Европейския съюз се произнася в най-кратък срок.

В разглеждания казус, пълномощникът на касационния жалбоподател е направил искане за отправяне преюдициално запитване до СЕС, както следва: Отговаря ли на изискванията на чл. 47 от Хартата на основните права на ЕС за „справедлив процес“ и „безпристрастен съд“, ситуация, в която Ищецът по разглежданото дело съди решаващия съд (в случая АССГ), заради действия и/или бездействия на всеки един член на съдебния състав (К. Ж., Доброслав Руков, К. И.), разглеждащ делото на Ищеца в същия съд (АССГ), предвид практиката на ЕСПЧ по тълкуване на правото „безпристрастен съд“ по чл. 6, § 1 от ЕКПЧ по делото „Б. Г.“ срещу България.

Тълкуването на цитираната норма от ДФЕС води до извода, че една от целите на постановяване на решение от СЕС, по направено преюдициално запитване е, да се осигури ефективно и еднакво прилагане на законодателството на Съюза, както и за да се избегне всяко противоречиво тълкуване на нормите на първичното и вторичното право на ЕС или да се провери дали националното законодателство е в съответствие с това право. Преюдициалното запитване може също така да има за цел да се провери валидността на даден акт на правото на Съюза.

В случая, от изложеното в молбата на адвокат И., не може да се направи извод, че се касае за искане за тълкуване на правна норма от Хартата или за проверка дали националното законодателство е в противоречие с нея или не. Искането е насочено към това, СЕС да даде становище дали конкретни съдии от АССГ са пристрастни или не към ищеца и дали могат да разгледат неговото дело, като безпристрастен съд, което е извън посочените по-горе основания за отправяне на преюдициално запитване. Водим от горното,

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВА БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адвокат И. от 03.10.2022 г. за отправяне на преюдициално запитване до СЕС.
Определението не подлежи на обжалване.

СТРАНИТЕ /поотделно/ и ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ намира, че не са налице процесуални пречки за даване ход на делото, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

АДВ. И.: Поддържам касационната жалба. Моля да ми се даде възможност да изложа - преди всичко, уважаеми господин председател, има нововъзникнали обстоятелства, които налагат както по основание на настоящия съдебен състав, така и на целия Административен съд. Специално за настоящия съдебен състав – чл. 9, ал. 2 от ЗСВ изисква случаен подбор на съдебния състав - аз твърдя, че нито за един от членовете на настоящия състав няма такъв. Ако има, моля да ми покажете протокола от системата за случайно разпределение на делата. Твърдя, че нито вие – Доброслав Руков - сте определен в случаен подбор, както другите двама членове на настоящия съдебен състав. За съдия Ш. също не видях да има за нея протокол, а за третия член на съдебния състав – дори и не го познавам. Това е недопустима процесуална изненада - в последния момент момент да се сменя съдебен състав, без дори да се информира ищецът за това. В Градския съд имах такова дело и отмених по тази причина съдебния акт. Има и практика на ВКС, така че Вие трябваше да ме уведомите по този въпрос. Затова твърдя, че настоящото дело се разглежда от незаконен съд по смисъла на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията. То е описано в Хартата на ЕСПЧ, аз ще го цитирам в писмени бележки за да се убедите, затова твърдя, че въобще не може да се даде ход на делото.

Нововъзникнали основания за отвод - Вие цитирахте делото „К.“, аз се позовах на едно дело, което касае България – „Б. Г. срещу България“. Надолу се коментира не само субективния тест, на който Вие обърнахте внимание, а и обективния тест. Според него, когато членовете на съдебния състав, само поради персоналната си принадлежност към ответника – АССГ, са субективно ангажирани в

конflikта и трябва да се отведат и да се постигне отвод на целия съд, защото ако ги осъдим, а ние ще ги осъдим, обезщетението се изплаща от бюджета.

Искам да Ви обърна внимание, господин Доброслав Руков, съдия Р., че точно в такава хипотеза Вие сте се отвели по Гр. Д 27/2022 г., което определение моля да приложим пак и което дело се разглежда от съдия Ш.. За настоящото дело, за забавата на настоящото дело, както Ви обещах миналия път, заведох дело. То е образувано в Градски съд под номер 6577. Описал съм го в писмените бележки и вече има отговор по исковата молба, представям го и него, тоест, имаме доказателства за обективна пристрастност на съда за изказвания на съдия К. И. – предишният член на съдебния състав – които са по факти и обстоятелства, възникнали преди настоящото дело, пък и заведох друг иск срещу Административния съд за дискриминация, така че всъщност, въпросът с безпристрастността седи много остро.

Налице са всички основания за да се приеме, че е нарушен обективният тест за безпристрастност, коментиран в делото „Б. Г. срещу България“. Значи, отхвърлихте преюденциалното запитване, всъщност е много удобно за мене. За това ще заведа дело срещу Административен съд. До края на деня ще заведа дело заради Ваши изказвания, които са дискриминиращи спрямо ищеца. Н. поясня за какво става въпрос: в дело 340/2021 г., Вие категорично установихте, че администрацията е бездействала и по този начин е препятствала условното предсрочно освобождаване на ищеца и въпреки това заявихте, че няма причина да се прилага презумпцията за неимуществени вреди. По каква причина? Нямахте мотиви и този Ваш акт на първа инстанция го отмени именно АССГ, така че тези очаквания не са голословни.

Сега, обаче, ако решите да преосмислите позицията си с оглед нововъзникналите обстоятелства би било е добре. Искам да обърна внимание, че самата К. И. след миналото съдебно заседание, по друго дело на ищеца, това е дело 340/2021 г., което в резултат на случайния подбор, който липсва сега в момента за Вашия съдебен състав, ѝ е разпределено, но тъй като там съм поискал отвод на целия Административен съд именно на основание делото „Б. Г. срещу България“, защото води дела срещу Административен съд, тя се отвежда. В същия смисъл са и, заповядайте, определение на другия член на съдебния състав, който избяга, нали, съдия К. Ж., на 12.08.

СЪДЪТ УКАЗВА на адв. И. да се въздържа от подобни квалификации, тъй като член на съдебен състав не може да участва при разглеждане на делото, ако си е направил отвод или по някаква друга причина – чрез административна заповед или по друг начин и вече не е член на този състав. Член на съдебния състав не може да „избяга”.

АДВ. И.: А по каква причина вече не е член?

СЪДЪТ РАЗЯСНЯВА на адв. И., че може да поиска по реда на ЗДОИ от ръководството на АССГ официална информация по каква причина К. Ж. и К. И. не са членове на настоящия касационен състав.

АДВ. И.: Извинявам се, че Ви прекъсвам, трябва да има акт, който да е приложен. Знаете, че практиката на ЕСПЧ дори допуска дори известни язвителни иронични забележки. Това е моето разбиране, че и двете избягаха заради ситуацията, в която се намират - че са се отвели по други дела и че всъщност при тези аргументи нямаше какво да отговорят на тях. Няма как да се отвеждаш по същата причина по други дела на ищеца, а по настоящото дело да не ги възприемеш, разбирате ли? Аз съм чел съдебна практика, те за това се отвеждат, за да не са тука, защото няма какво да отговорят на тези аргументи.

СЪДЪТ УКАЗВА на адв. И., че липсват отводи на двамата съдии, както и **РАЗЯСНЯВА отново** на адв. И., че може да поиска официална информация по този въпрос по реда на ЗДОИ от ръководството на АССГ.

АДВ. И.: Е, много удобно – от председателя на АССГ който е законен представител на АССГ и който три пъти го осъдихме с класическия футболен резултат 3:0. Имаме и изпълнителни листове.

Това бяха процесуалните аргументи. Сега по същество на иска. Нали знаете какво очакваме – това са размерите на обезщетенията. Ситуацията е такава, нека да припомня, макар че Вие сте чели внимателно делото, поради това че отношенията са обтегнати: ищецът пребивава в затвора, инцидентно е откаран с осъдително решение на самия съд, на този съд - АССГ - за

лечение в МВР-болница, на хепатит. Там инцидентно установяват и го заразяват с туберкулоза. Естествено, веднага приключват всякакви други процедури, защото състоянието е тежко. Той преди това е прекарал туберкулоза и има много висока степен на инвалидност – 80 % и поради тази причина веднага прекъсват там диагностиката, която е била необходима за хепатита и веднага уговарят лечение в Белодробната болница. Лечението е уговорено предварително. Това е там подчертано на епикризите, нали, ще видите, защото сега няма как да ги намерите в този огромен обем документи.

Какво прави, обаче, ГДИН? Вместо моментално да го закарат в Белодробна болница, 5 (пет) дни той седи в затвора, без никакво лечение. П. ви е известно вече има прекарана такава туберкулоза. Има много висока степен на инвалидизация от 80 %, за което има приложени експертни решения на ТЕЛК. Въпреки това уговорено лечение се препятства. Не се прави никакво лечение – 5 (пет) дена! Значи, Вие, ако седите 5 (пет) дена от ковид, предполагам, че няма да сте съгласен да не ви лекуват. За всичко това първата инстанция му присъжда мизерните 500.00 (петстотин) лева, въпреки че, знаете, че има три осъдителни решения на ЕСПЧ – „К. срещу България“, „М. И. срещу България“ и мисля, че още едно - „Д. срещу България“. В резултат на тези съдебни решения, знаете, че тези доказателства се събираха от ВАС, самият ВАС избяга от тези дела. И след процесуална активност там на господина, който ръководи този съд, имаше промени в ЗИНЗС. В резултат касацията дойде, нали, само в АССГ. Трите решения са на една и съща дата. Там ЕСПЧ казва, че се присъждат изключително занижени обезщетения, дори завишават по 5 (пет), по 6 (шест), по 7 (седем) пъти, дори има по 20 (двадесет) пъти увеличение. Аз съм цитирал там практиката, приложил съм я. Нещо повече, комитетът на министрите по два въпроса, тоест по повече въпроси, но аз съм цитирал два въпроса: че обезщетенията, които се присъждат са изключително занижени и второ, че качеството на медицинската помощ е ниско. По аналогична ситуация, по едно дело „В. Барило срещу У.“ с решение, постановено 2013 г., преди повечесс от 10 (десет) години ЕСПЧ присъжда обезщетение от 10 000 (десет хиляди) евро, затова че на жалбоподателката, която е била диабетик, не са ѝ слагали инсулинови инжекции и забележете - не всичкия инсулин, а част от тях, примерно били са ѝ предписани някакви, да кажем X броя, те са ѝ поставяли само по няколко. Това

не може да доведе по никакъв начин до нейната смърт дори и до диабетна кома, нали. С течение на времето би довело до някакви увреждания там, невропатии и т. н., но за 10 (десет) дена нищо не може да се случи и се присъжда обезщетение от 10 000 (десет хиляди) евро. Да го сметнем пропорционално в случая на ищеца, наполовина, би трябвало да се присъдят 5 000 (пет хиляди) евро, което са 10 000 (десет хиляди) лева. При това, както го казах, това е през 2013 г. Знаете, че оттогава инфлацията е неимоверно по- висока и така нататък.

Първата инстанция присъжда едно жалко обезщетение от 500.00 (петстотин) евро. Знаете ли какво прави първата инстанция? Тя насърчава такива ситуации. Тя казва на ГДИН „може да не лекувате хората, може те да стават инвалиди, за вас това не е проблем, защото ние ще присъждаме по-ниски обезщетения“. Вие сте бивш прокурор, съдия Ш. също и знаете, че в това НК има изрични текстове от чл. 139 до чл.142, че липсата на лечение е престъпление. Аз бих могъл да създам главоболие сега на прокурора Ю. и да го сезирам за това нещо, но тъй като го наблюдавам по други дела и знам, че общо взето е обективен, няма да правя такива работи, но да оставим ЕСПЧ, нека да видим практиката на самия АССГ. В аналогична ситуация съдия И. К. присъди 3 000 (три хиляди) лева по друго дело, което водех и което съм цитирал в писмените бележки. За какво става въпрос: при всяко едно от прекъсванията ищецът не е бил закаран в болница. Просто му дават там съответното постановление на прокуратурата за прекъсване на наказанието и го изхвърлят под стените на затвора – веднъж с туберкулоза, веднъж с пневмония, в тежко здравословно състояние той ходи сам да се оправя, тоест, подобен случай. Три случая, в които за всеки от тях присъжда 1 000 (хиляда) лева, които са 3 000 (три хиляди) лева, тоест, горе-долу обезщетение 1000 (хиляда) лева. Ако приложим този стандарт за настоящото дело, за 5 (пет) дена би трябвало да е най-малко 5 000 (пет хиляди) лева. Първата инстанция, съдия както се казва там, В. Ц., присъжда 500.00 (петстотин) лева – мизерно обезщетение, така че то е неадекватно.

Сега, искам да обърна внимание, че водим касационни дела. Ако по настоящото дело бъде присъдено адекватно обезщетение, дори да не е в размера на ЕСПЧ, ще оттегля исквете срещу АССГ за забавата на настоящото дело и ще считам, че има решение, въпреки че настоящият съд не е законен.

СЪДЪТ ДОКЛАДВА и касационната жалба на ГДИН.

АДВ. И.: По отношение на касационната жалба на ГДИН поддържам писмения отговор.

ЮРК. М.: Поддържам подадената касационна жалба от ГДИН, както и писмения отговор по касационна жалба на другата страна. Считаю, че не е основателна тяхната касационна жалба, както и първоинстанционното решение, че е неправилно, тъй като във външно лечебно заведение се лекува лишен от свобода когато в болницата на затвора няма условия за неговото лечение. Ако имаше условия за лечение в болницата на затвора, то той нямаше да отиде нито в „Св. С.“, нито в МВР-болница. В епикризата от изписването на дата 27.09.2019 г. от Медицински институт на МВР-болница няма незабавно изпълнение на предписанието да бъде установен за лечение в „Св. С.“. Няма незабавен характер, тоест, той е в планов порядък. Също така няма предписание в болницата на затвора да бъде извършено каквото и да е лечение. Няма предписана терапия за този 5-дневен период. Ето защо е подадена касационната жалба и считам, че следва да се уважи, а жалбата на другата страна да се отхвърли като неоснователна.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам доказателствени искания и няма да соча други такива.

АДВ. И.: Нямам други доказателствени искания.

ЮРК. М.: Нямам доказателствени искания.

СЪДЪТ, с оглед липсата на доказателствени искания намира, че делото е изяснено от фактическа и правна страна.

Преди даване ход на устните състезания, Съдът намира, че следва кратко да даде уточнения по повод направените от адв. И. забележки и възражения, които бяха отразени в протокола.

По отношение на смяната на докладчика, комуто е било разпределено делото, а именно съдия Л. Х. със съдия М. Немска, Съдът намира, че е уместно да отбележи, че такава смяна е допустима съгласно методиката на В. за прилагане на принципа за

случайното разпределение.

В случая се касае за внезапно възникнала невъзможност съдия Х. да участва като член на съдебния състав, поради което с акт на ръководителя на АССГ е определено тя да бъде заместена от съдия М. Немска.

По отношение на направената за пореден път бележка от адв. И., че основанието, че в случая е възникнало основание за отвод на всеки един съдия от АССГ по дела, образувани от Х. Т. И. и поставени за разглеждане пред АССГ, защото срещу съда от Х. Т. са заведени други дела пред други съдилища, Съдът намира, че в случая не е налице основание за приложение на разпоредбата на чл. 7, ал. 2 ЗОДОВ, която изрично посочва, че ако дадено дело е образувано срещу съдебната инстанция и пред същата съдебна инстанция, то тази инстанция следва да се отведе.

В случая са приложими изложените подробно по-горе критерии за установяването на обективност и безпристрастност на всеки един съдебен състав и конкретен съдия от АССГ, така както същите са уточнени в практика на ЕСПЧ, цитирана от адв. И. и в постановеното по-горе определение по повод на искането за отвод.

СЪДЪТ намира, че делото е изяснено от фактическа и правна страна, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

АДВ. И.: Искам увеличение в адекватни размери. Само една забележка във връзка с казаното за съдия Л. Х. – въобще не е внезапно. Няма никакви внезапни възникнали причини за нейното отстраняване, а именно това че се е самоотстранила. Съдия Л. Х. беше съдия по други дела на ответника, където заявиха, че ответникът с отводите си избирал конкретни съдии, което е обидно и за което заведохме дело в Градския съд, има образувано, така че затова се е самоотвела Л. Х., защото е видяла. Твърдя, че няма нищо внезапно възникнало. Дори и да има здравословен проблем, тя много добре е видяла кой е ищецът и много добре знае, че заради действия на нейния съдебен състав има не едно, а две

дела, образувани в Градски съд. Едното е за забава. Това е дело 1260/2022 г. на АССГ, а другото е за изявления и то беше пуснато естествено не срещу нея лично, а срещу АССГ.

Поддържам вече изложеното от мен по-горе, както и в писменото становище, което съм представил. Моля за срок за писмени бележки. Претендирам разноски така, както са заявени. Има молба за разноските.

ЮРК. М.: Моля да уважите подадената жалба от ГДИН и да отхвърлите като неоснователна подадената от другата страна по делото жалба.

ПРОКУРОРЪТ: Считам, че първоначалната касационна жалба е правилна и законосъобразна и следва тя да бъде уважена, като моля да отхвърлите втората жалба като неоснователна и недоказана.

СЪДЪТ предоставя на страните 3-дневен срок за депозиране на писмени бележки.

СЪДЪТ ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ СЛЕД СЪВЕЩАНИЕ.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 12:51 часа.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

СЕКРЕТАР: